

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

X. évfolyam 59. szám

2023. december

Tartalom

- Advent-Karácsony 2023.
- Karácsonyi liturgia
- Kitüntetés
- Az öröm napjai
- Légy ember!
- A sarkalatos erények és a karitás
- Fogyhatatlan örömünk
- A Begina-mozgalom
- Magzatok teológiája
- Isten tragédiája

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Ádvent-Karácsony 2023.

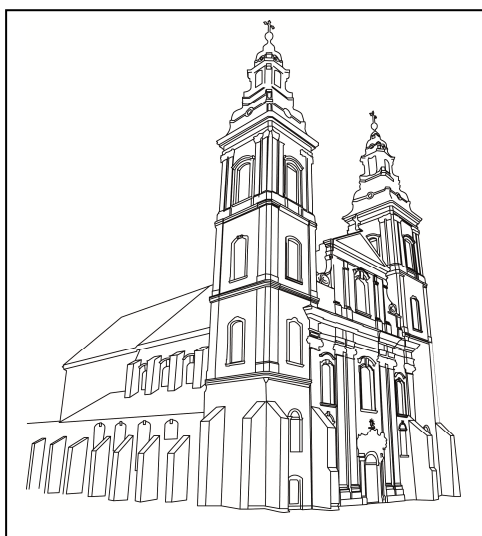
Miután év vége közeledtével befejezzük Plébániánk fennállása 975 éves évfordulójának ünneplését, gyümölcsöző visszafelé és előre is tekintünk.

Számos csodálatos, kegyelmi órát tudunk felsorolni az események sokaságából, amelyeknek ki-kirészes volt. Kínálatunk mérhetetlenül gazdag volt, aki akart, bővelkedhetett maradandó élményekben. Ünneplésünk méltó volt egy ilyen évfordulóhoz, mellyel nem sok közösség dicsekedhet. Természetesen az Istennek kijáró hála mellett köszönet illeti mindazokat, akik munkájukkal szívvel-lélekkel hozzájárultak a szervezéshez. Aki nem volt részes, nem is sejtheti, mennyi munka, áldozat van a történetek mögött. Tisztában vagyunk azzal is, hogy az évforduló kötelez is, hiszen egyetlen nemzedék sem abszolút kezdet, mindannyian csak láncszemek vagyunk, egy nagy folyamat élvezői, munkálói és továbbadói. Vajon mi, én mivel gazdagítottam ezt az örökséget, vajon mi mit hagyunk magunk után? Utódaink hálával emlékeznek-e majd ránk, értékelni tudják-e azt a gazdagságot, amelyet tőlünk vesznek át? Isten áldása kísérje egyházi közösségünk életét és minden tagját a jövőben is!

Életünk a jövőben is bontakozik. Készül a 2024-es év lelkipásztori terve. Ebben kiemelt szerepet szánunk a szentek tiszteletének, különösképpen Mindszenty József bíboros atyáénak. Minden hónapban más és más boldog- vagy szent személyét és küldetését állítjuk figyelmünk középpontjába imával, előadással, kiállítással, hangversennyel, vagy filmvetítéssel – ha mód van rá. Továbbra is szívügyünk a magyar-lengyel barátság ápolása, melynek számos eseményt szentelünk majd. Tapasztaljuk, hogy mekkora az igény a zarándoklatokra és általuk a kapcsolatok elmélyítésére, ezért több utat szervezünk, melyekben kegyelmi helyeket, zarándok célpontokat és kulturális központokat is fölkeresünk. Ezek között szerepel a vajdasági Topolya település, mely testvérvárosunk, s mellyel Kray Pál tábornok személye is összeköt minket. Nem kérdés, hogy lelkigyakorlataink a Leányfalui Lelkigyakorlatos Házban súlyponti helyet foglalnak el a liturgikus évben. Folytatjuk tovább megkezdett zenei sorozatainkat is, így az Orgonafesztivál programot, melyre külföldi művészeket is meghívunk. Sokat szánunk közösségeink személyesebb tételére, arra, hogy baráti együttlétekre minél több alkalom legyen. Hála Istennek több, mint húsz imacsoport és közösség kínál lehetőséget a bekapcsolódásra. Ezek között szívem

közepében van énekkarunk, melynek gyarapodása azért is kívánatos, mert a Főplébániatemplom minden korban dicsekedhetett zenei életével és az azt kiszolgáló együtteseivel.

Továbbra is legfontosabb célunk, hogy nyitva tartsuk a templomot, lehetőséget biztosítva ezzel a folyamatos szentségimádás és napközbeni ima lehetőségére - akár csak egy rövid betérő erejéig. Ehhez elengedhetetlen a turistaforgalom méltó ellátása, mely anyagi fedezetet biztosít célunk érdekében. Ezért vissza kell utasítanunk minden olyan elfogadhatatlan támadást, amely értetlenségből és ellenségeskedésből származik. Köszönet illeti azokat az önkénteseinket is, akik vállalják, hogy a támadások célpontjaivá válnak, ám akik ingyenes szolgálata nélkül a templomot bezárni kényszerülnénk.

Még az idei esztendőben fölszenteljük a Jézus Szíve Kápolnát, melynek föltárása és restaurálása ismét pótolhatatlan értékkel gyarapítja templomunkat. Megerősítésül szolgál arra nézve, hogy a gótikus rész Nagy Lajos királyunk korából származik. Török kori falfelirat, gyönyörű rajzolatú perzsa cédrusfa ábra került elő. A Jézus Szíve oltár is megkapja helyét a kápolnában, a templom egészének rendjéhez illően.

Ismételten köszönetet mondunk minden munkatársunknak és testvérünknek, aki a 975 éves plébániai közösségünk érdekében bárminemű szolgálatot tett, munkát fektetett be, vagy anyagi támogatást nyújtott. Isten fizesse meg jószágukat!

Az ünnepek és a 2024-es esztendő közeledtével a szokott módon ajánljuk fel Egyházközségünk minden tagjának, hogy egyházi hozzájárulását csekken (levelünkhöz mellékeljük), vagy átutalással fizesse be. A számlaszám: 11100104-19818702-36000001. Szívesen vesszük, ha személyesen, a Plébánia irodában tesznek eleget kötelességüknek, hiszen ez a személyes találkozásnak is alkalma lehet. Kérjük is a Testvérek szíves, nagylelkű támogatását, hiszen az Önök érdekében végzett munkánk eredménye attól is függ, milyen lehetőséget kapunk adományok és a pályázatok útján egyaránt.

Végül kedves Mindannyiuknak és szeretteiknek áldott karácsonyi ünnepet és veszélyektől ment új esztendőt kívánok a magam és a munkatársak nevében!

Testvéri szeretettel: **Dr. Osztie Zoltán** plébános

Ünnepi liturgia

2023. december 24. (vasárnap):

A templom nyitva 09:00 – 16:30 óra között, majd 23:00 órától kb. 01:00 óráig

08:30 Karácsonyi halászlé megáldása a Szegedi Halászcsergőben (Belgrád rakpart)

08:30 Szentmise

10:00 Szentmise (az ünnepi szentmisét bemutatja: Dr. Osztie Zoltán plébános atya)

12:00 Ortodox liturgia

15:30 Pásztorjáték

23:30 Orgona áhitat (közreműködik: Erdődy János orgonaművész)

23:55 Martyrologium

24:00 Éjféli szentmise (az ünnepi szentmisét bemutatja: Dr. Osztie Zoltán plébános atya)

2023. december 25. (hétfő) - Urunk születése, Karácsony főünnep

A templom nyitva 08:30 – 19:00 óra között

08:30 Szentmise

10:00 Szentmise (az ünnepi szentmisét bemutatja: Dr. Osztie Zoltán plébános atya)

12:00 Ortodox liturgia

18:00 Angol nyelvű szentmise

2023. december 26. (kedd)

A templom nyitva 08:30 – 18:00 óra között

08:30 Szentmise

10:00 Szentmise; a családok megáldása a szentmise után (az ünnepi szentmisét bemutatja: Dr. Osztie Zoltán plébános atya)

2023. december 27. (szerda) – Szent János apostol és evangélista ünnepe

A templom nyitva 09:00 – 18:00 óra között

09:00 Szentmise

17:00 Szentmise

2023. december 28. (csütörtök) – Aprószentek, vértanúk ünnepe

A templom nyitva 09:00 – 18:00 óra között

17:00 Szentmise

2023. december 29. (péntek)

A templom nyitva 09:00 – 18:00 óra között

09:00 Szentmise

17:00 Szentmise

2023. december 30. (szombat)

A templom nyitva 09:00 – 18:00 óra között

09:00 Szentmise

17:00 Szentmise

2023. december 31. (vasárnap) – Szent Család ünnepe

A templom nyitva 09:00 – 19:00 óra között

08:30 Szentmise

10:00 Szentmise

12:00 Ortodox liturgia

17:00 Angol nyelvű szentmise

18:00 Szentmise, év végi hálaadás és beszámoló (a szentmisét bemutatja, és a beszámolót megtartja: Dr. Osztie Zoltán plébános atya)

2024. január 1. (hétfő) - Szűz Mária, Isten anyja főünnep

A templom nyitva 08:30 – 19:00 óra között

08:30 Szentmise

10:00 Szentmise (az ünnepi szentmisét bemutatja: Dr. Osztie Zoltán plébános atya)

12:00 Ortodox liturgia

18:00 Angol nyelvű szentmise

Kitüntetés

Dr. Osztie Zoltán atya „több mint négy évtizedes hűséges és odaadó lelkipásztori tevékenységéért, a Budapest-Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánián és a közéletben végzett nemzetmegtartó, közösségteremtő, közösségépítő és keresztyén ifjúságnevelő szolgálataért, valamint Mindszenty József bíboros szellemi örökségének méltó ápolásáért” Mindszenty- emlékéremben részesült.

Lezsák Sándor az Országgyűlés alelnöke, a Mindszenty Társaság elnöke, Zoltán atya életútját felidézve elmondta: 1981-ben szentelték pappá Esztergomban, első plébánosi megbízatását 1986-tól 1990-ig a Szigetközben, Ásványráron töltötte be, 1990-ben plébános-helyettes lett a Budapesti Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánián, majd 1992 és 2000 között a józsefvárosi Rezső téri Magyarok Nagyasszonya Plébánián szolgált. A méltató kiemelte, hogy az egykori két-, majd háromkáplános templomban Osztie atya egyedül látta el feladatait: az itt lakók lelki gondozása mellett nagyon sok munka

hárult rá, mivel a plébánia területén három kórház is volt, sok-sok lelki vigaszt és megnyugvást igénylő beteggel.

A laudációban elhangzott, hogy 1990-ben, az első szabadon választott kormány céljának tekintette az 1947. után államosított egyházi vagyonok részleges visszaszolgáltatását. Ennek megvalósítása éles politikai vitákat váltott ki, a keresztyén egyházak elleni megmozdulásokat és olykor tettelegességgig elfajuló rombolásokat eredményezve. A megtámadott egyházaknak védekezniük kellett a keresztyénység elleni hangulatkeltés ellen, és ennek leginkább elfogadható módszere a civil szervezetekben történő fokozódó szerepvállalás volt – tette hozzá.

Lezsák Sándor szerint Zoltán atya „közéleti fellépéseiben jól el tudta választani az egyházi érdekek- és elvek képviseletét a napi pártpolitikai szerepektől, szerepléstől”: ez az érzéke tette őt sokak szemében alkalmassá arra, hogy 1997-ben a Keresztyén Értelmiségiek Szövetségének elnöke legyen.

Az öröm napjai

Oly nagy szükségünk van az öröm forrásaira. Az ádventi várakozás ennek az ideje: a reménység és az örömé. Ennek az oka annál maradandóbb, mert az örökkévalóságban gyökerezik, nem e világból való. Jó, hogy létezik egy másik világ, Istené. Természetesen annak a számára, akinek ez a másvilág nincsen, annak ez a reménység sem adatik meg. Nekünk, akik hiszünk, ez valóságos, fölé emel a reménytelenség csapdáján. Mit állít elénk a most következő ünnepkör, az Ádvent – Karácsony?

- Ha nincs ki után vágyakozni, nincs kire várni, akkor értelmét, tartalmát veszítik a mindennapok, akkor nem létezik, aki értelmet, lendületet, lelkesedést ad a mindennapoknak. Csak valakiért érdemes élni, csak valaki ad értelmet az áldozatnak, az erőfeszítésnek, valamiért csak ideig-óráig lehet lelkesedni, aztán vagy bebizonyosodik, hogy botor volt az ábránd, vagy elértük a célt, már nem motivál tovább. Nekünk, akik hiszünk, van okunk a vágyállapot fönntartására, mert Jézus Krisztus várása ébren tart, gazdagít bennünket, szüntelen.

- „Harmatozzatok eget onnan felülről és a felhők essék az Igazat! Nyíljk meg a föld és teremje az Üdvözítőt!” A várakozás idejének, a hajnali

szentmisének a bevezető éneke Izajás prófétától való, s jelzi az Isten teremtette csodát: új kapcsolat lehetőségét menny és föld között. Az Ő műve ez, csodálatos a mi szemeink előtt. Megnyílik az ég és beteljesedik az emberiség várakozása a szabadító után. Leszáll az Isten az Ő Országából és a föld vágya megtermi az üdvösséget: közösséget Isten és az ember között. Ez a megváltás első lépése, maga Jézus, a megtestesült Ige, Isten cselekvő, személyes üzenete, aki ezért Isten és ember egy személyben. Odafönről való, de egy közlünk, valóságos Isten és valóságos ember.

- Így létrejön a „szent csere”: Isten Fia emberré lesz, hogy mi Isten fiaivá lehessünk. A megtestesülés a szentmisében jelen történéssé válik, az oltárunk szent jászol, szent Betlehem, melyben közénk érkezik a Szabadító Isten, Jézus Krisztus, a Fiú. A szentmise felajánló imája erre utal: „a bor és a víz titka által részesülünk annak istenségében, aki kegyesen részese lett emberségünknek”. Ő részese lett a mi emberi természetünknek, világunknak, így és csak így, mi részesei lehetünk az ő közösségének: a szentháromságos szeretetegységnek.

- Amennyiben ezt komolyan vesszük, és nemcsak elmondjuk a Hitvallásban: „Megtestesült a Szentlélek erejéből, Szűz Máriától és emberré lett”, akkor adatik meg a Benne való öröm. Hiszen a szentáldozásban valóságosan eggyé válunk vele, ma, én magam, akinek a számára a megtestesülés értelmessé lesz. Az eggyé válás Isten és én között. Aki szentáldozáshoz nem járul, annak nem valóságos a Karácsony öröme. Nincs jelen Betlehem titka, nem éri el őt az Isten terve: létközösségbe jutni Istennek és embernek, az értem megtestesült Fiúistennek, valamint nekem, magamnak, személy szerint, hiszen a szeretet személyes és konkrét. Történetekben lesz valóságossá, gyümölcsözővé. Minden bizonnyal ez az oka az ünnep kiüresedésének annyi szájalomra méltó embertestvé-
rünk számára.

- Az ünnepi öröm lehetőségi feltétele ezért a lényegre fókuszálás. Nem sikkad-e el éppen a lényeg? Tudatosan kell lemondanunk az időközben kialakult külső elvárásokról, melyek ráadásul nem illenek az eredeti okhoz: Jézus, a Krisztus születéséhez.

- Lényeges továbbá a történelmi események átélése, az élményszerzés az isteni történés résztvevőivel: Máriával, Szent Józseffel, a királyokkal, a pásztorokkal, az angyalokkal és Isten ószövetségi népével. Ennek lehetőségét is megteremti számunkra Anyaszentegyházunk. Segít átélmélni, ami történt, segít beleélni magunkat a kiválasztottak által átéltekbe,

betlehemet állít, pásztorjátékkal eleveníti meg az üdvtörténeti eseményeket, sajátos tartalmú imákat ad az ajkunkra, hajnalban és éjfélkor imádságra hív, nyolccaddal ünnepli meg a misztériumot, megjeleníti üdvösségünk történetének kezdeteit, családi, ünnepi asztal köré gyűjt, speciális ételeket készít számunkra és megszenteli bensőséges találkozásainkat. Ne rontsuk el az ünnep gazdagságát, hanem szenteljük azt meg!

- Ünnepünk rajtunk múlik. Hogyan fogadjuk el Egyházunk kínálta lehetőségeket, ajánlásokat, hogyan állunk bele a „szent játékba” annak minden elemével, hogyan működünk közre abban, hogy Isten maga részeltessen bennünket a misztériumban?

- Végül, élünk-e az együtt ünneplés sajátos lehetőségével: „Minket Krisztus szeretete gyűjtött egybe”. Mennyire más annak a családnak az ünnepe, együttléte, amelynek középpontjában nem az eszem-izsom áll, hanem a fenti idézet. S mennyire másként tud közösségekben lenni az is, aki egyedül kényszerül lenni a szent éjszakán: egyedül, de nem magányosan.

Kívánom, hogy ragaszkodva az Ádvent-Karácsony eredetéhez, élve egyházunk ajánlásaival, keresve a mélységeket, találkozzunk Istennel, megtestesült Urunkkal Jézus Krisztussal, aki szolidáris szeretetét igazolta azáltal, hogy értünk/értem emberré lett, s e világra született!

Zoltán atya

Légy ember!

Messziről egy magas, karcsú fiatal lánynak véltem, aki a kert közepén ide-oda hajlongva gyönyörködik a virágokban. Ruhája – égszínkék nadrág, fején egy feltűnő, de nem kirívó aransárga kötött kapucni – csak úgy ragyogott a lemenő nap sugaraiban. Szívkacagtató látvány volt! Ahogy viszont közelebb értem hozzá, megütközve láttam, hogy közönséges szalmabábú, amelyet a veteményeskert közepébe állítottak, hogy elriassza a madarakat. A messziről oly szép, kék ruhája nem egyéb, mint egy elnyűtt, kezeslábas munkaruha. Égszínkék nadrágja pedig egy lencipő zsinórjával összefogott, divatjamúlt trapéz farmer, amelyen elől egy

valamikor ballonkabát két, hevenyészve odafércelt nagy gombja díszleg. Végül a messziről modernnek tűnő aransárga kapucni valójában egy olcsó poliészter-napraforgókalap, hogy megjelenése ne legyen annyira fiús.

Már-már szótlanul el akartam karikázni mellette, amikor évődve megszólalt:

- Most csalódott vagy, ugye? Azt hiszed, hogy becsaptalak...

Olcsó kibúvóba menekültem, és kissé elpirulva azt válaszoltam neki:

- Dehogyan! Csak elvakított a lemenő nap, s nem vettelek észre.

- Ha nem is hangzik egészen igaznak, de legalább jól nevelt vagy - nevetett most már csilingelő hangján. Ne haragudj rám, inkább légy őszinte, s valld be, hogy nem én, hanem igazából Te csaptad be saját magadat, ugyanis a látszat szerint ítélte! De, mert szavamra megálltál, most elárulok neked egy titkot, amit az emberek egy része már rég elfelejtett.

- Ugyan, mi lenne az? – kérdeztem tőle, egyáltalán nem palástolva hitetlenkedésemet.

- Tőlem, kedves új barátom – kezdte – , megtanulhatod, hogy nem mindenki ember, aki annak látszik. A drága ruhák mögött ugyanis, nem egyszer ásitó üresség rejtőzik, és inkább kiábrándulsz, semmint örömet érzel afölött, hogy találkoztál viselőjükkal.

- De honnan ismerszik fel, hogy ki az igazi ember? – kérdeztem.

Száját ismét mosolyra húzva – egyébként folyton mosolygott – így felelt:

- Viselhetsz drága vagy olcsó dolgokat, öltözködhetsz a legújabb divat szerint, vagy olyan ósdi kacatokba, mint én, de ahhoz, hogy felismerjék benned az embert, meg kell mutatnod emberségedet!

- Már bocsáss meg - szóltam kissé ingerülten -, de, szerinted, egy közönséges szalmabábú szerint, miben áll az emberség? Ő csípős szavaimmal nem törődve így válaszolt:

- Emberséged először is abban áll, hogy akarj embernek lenni! Nézd, engem szalmabábúnak alkottak. Tehát, jó szalmabábú akarok lenni: el akarom hessegetni a madarakat, hogy ne tegyenek kárt a vetésben! Ez a dolgom! Nem is adom alább!

Téged a Teremtő embernek teremtett! Életfeladatod tehát az, hogy mindig és minden körülmény között egész ember akarj lenni! Ne csapd be hát önmagad azzal, hogy csak lébecolsz, mintha nem lenne küldetésed, feladatod, magasabb élethivatásod! Te nagyobbra születél! Akarj hát Isten előtt, mások előtt, de legfőképp önmagad előtt egész ember lenni! Ne add alább!

Tempfli Imre atya

A sarkalatos erények és a karitás

Karitászmunkánk legintenzívebb szakasza nagyrészt az adventi időszakra esik. Ilyenkor mindazon táltumainkat, képességeinket latba kell vetnünk ahhoz, hogy nagy iramban, a karitás céljait mindig és minden körülmények között szem előtt tartva, hatékonyan végezzük munkánkat. Gondolom, hogy nem csak az én tapasztalatom az, hogy ilyen feszített munkában néha elveszítjük türelmünket, esetleg felemeljük a hangunkat, kapkodunk, feszült légkört generálunk vagy éppen szenvedünk el. Ez mindenképpen kerülendő, mert a hozzánk fordulóknak éppen nyugalomra, lelki békére, szeretetteljes, biztonságos közegre van szüksége.

A legfontosabb, hogy érezzék, hogy szeretjük őket, hogy értük vagyunk, értük dolgozunk, értük fáradozunk, őket szolgáljuk. Ugyanis, tényleg így van, hiszen erre vállalkoztunk, amikor a karitás csoportba léptünk, amikor időnket, erőnket, képességeinket az ő boldogságuk szolgálatába állítottuk. Leleki javuk szolgálata örömet nyújt, boldogít, hevít, lelkesít, erőt ad. Csodálatos élmény meg tapasztalni a szeretet törvényét, miközben szolgálunk, segítünk, növeljük a

szeretetet a világban. Szemben az anyagi javakra vonatkozó törvénnyel, ahol ha valaki ad, akkor annak kevesebb marad, a szeretet világában éppen fordítva van mindez. Mennél többet adunk, annál többet kapunk mi is. Emellett erősít minket a közösség, a helyi karitászcsoporthoz tartozás, az egymás iránti előzékenység, készségesség és nem utolsósorban a türelem.

Nem könnyű dolog hiteles tanúságtevőnek lenni, különösen ilyen feszített tempójú időszakokban. Ilyenkor még jobban össze kell kapjuk magunkat, hiszen senki sem akar senkit megbántani, senki sem akar Jézusra és az Ő egyházára szegényt hozni. Éppen ezért a lelkesedésünk mellett szükség van a higgadságunkra is, arra a képességre, hogy megőrizzük Krisztus békéjét szívünkben és közösségünkben. Ez pedig nem megy pusztán emberi eszközökkel, hiszen ránk is vonatkozik az Úr intelme: „a lélek ugyan kész, de a test erőtlenséges.” (Mt 26,41) Ahhoz, hogy ezen objektív gyengeségeinken úrrá legyünk, az Úrhoz kell fordulnunk. Az Úr pedig kincseit nyújtja nekünk, az Ő egyházán keresztül.

Ennek a kifogyhatatlan kincsestárnak a része az ún. sarkalatos erények, melyet maga az Úr is birtokolt földi életében, de nekünk is nyújtja azzal, hogy szent egyháza megfogalmazza és értelmezi azokat az életünkre alkalmazhatóan. Az egyház mindig leképezi és megélhető alternatívaként kínálja nekünk Isten titkait, hiszen ezért van, ez a lényege és küldetése. Ahogy az egyház hordozza és osztja a természetfeletti kincseket a szentségekben – hogy meg tudjunk maradni az egyetlen úton, ami az életbe, az örök életbe vezet – , úgy az erények is olyan sarokkövek, melyeket ha birtoklunk, ha magunkénak vallunk, akkor megtartanak krisztusi embernek, kereszténynek.

A sarkalatos erények azt fejezik ki, hogy mint az ajtó a sarkán, ezen fordul életünk, megtérésünk, hogy hová, merre fordítjuk akaratunkat. Isten felé, a megtérés irányába, vagy máshová. Nagyon is aktuális tehát a karitás munkákra vonatkoztatni a négy sarkalatos erényt, megvizsgálni őket ebből a szempontból a magunk lelki állapotát. Hogyan állunk az Okosság, az Igazságosság, a Mértékletesség és a Lelki erő erényeivel? Mennyire vagyunk mindezekkel felvértezve? Mit kellene tennünk magunkban, vagy közösségünkben annak érdekében, hogy ezen erények fényes pajzsként védjenek meg a kísértésektől, a nehéz pillanatokban természetes emberi gyengeségeinktől és bűnre hajló természetunktől.

Okosan szeretni, okosan segíteni: a karitás munkában nélkülözhetetlen, hogy mögé lássunk a rászoruló, a hozzánk forduló tényleges igényeinek. Mire van szükségük a boldogulásukhoz, boldogságukhoz? Sokszor a pillanatnyi anyagi szükséglet említik, de nekünk túl kell látnunk ezen. Ha a pillanatnyi szükséglet elégitjük ki részben vagy egészben, akkor mi lesz egy hónap, félév múlva? Lesz-e előrehaladás? Miként tudjuk elindítani a belső motivációt, az önsegítést, azt, hogy ne csak várják a segítséget, hanem maguk is tegyenek hozzá? Nem részletezem, mert mindannyian ismerjük ezeket a helyzeteket, nap mint nap találkozunk velük. Ezen kívül számos más helyzetben is szükségünk van az okosság erényére, hiszen tudjuk a legfőbb célt: az emberek üdvösségének szolgálata, amihez a személy saját akarata és munkája is szükséges. Isten várja, szomjazza minden ember igényét az Ő meghívására. Karításmunkánk is csak akkor hasznos, ha ebben a döntésben van segítségére a hozzánk fordulóknak.

Igazságosság: ezt helyesen, az Úrnak tetsző módon megélni, talán még nehezebb. Abból induljunk ki mindig, hogy az Úr magáról mondta, hogy Ő az Út, az Igazság és az Élet (vö. Jn 14,6). Tehát akkor járunk el igazságosan, ha úgy cselekszünk, ahogy az Úr tenné az adott helyzetben. „Aki nékem szolgál, engem

kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám.” (Jn 12,26) Tehát, kövessük, mintázzuk, utánozzuk Őt! Legyünk alázatosak, szelídek, de határozottak! Képviseljük bátran az igazságot, de az irgalmassággal együtt! Ha csak igazságosak lennénk, akkor sokszor nem tudnánk segíteni, mert a matematika kegyetlen szigora alapján kellene mérlegelnünk. Az igazságosság rideg lenne, ha nem párosulna az irgalmassággal, ami nem eltörlő, hanem felülmúlja az igazságot. Isten egyszerre igazságos és irgalmas, ezért mi is törekedjünk erre, mint az Ő képmásai. Isten a Szeretet, ezért a szeretet = igazság + irgalom. Ez a szeretet képlete, és legyen ez a karitás képlete is.

Mértékletesség: mi, karitászok, általában vehemensek, temperamentumosak, tüzes lelkűek vagyunk, és Szent Pál szavai még bátorítanak is minket: „legyetek tüzes lelkűek, az Úrnak szolgáltok.” (Róm 12,11) Ott van a kísértés azonban, hogy a tüzes lélek indulatosságba, türelmetlenségbe visz. Ebben a kísértésben szükségünk van a mértékletesség erényének megélésére, a türelemre, az egymás iránti megértésre, egymás elfogadására, egymás szeretettel való elviselésére – mindezeket a közös cél elérésére, küldetésünk maradéktalan teljesítése érdekében. A mértékletességhez tudatosságra, racionalitásra van szükség, ami csak akkor lehet stabil, ha a hit szikláján, a krisztusi szegletkövön áll.

Lelki erő: a lelki erősség a Szentlélek ajándéka, amit a bértálásban megkapunk, de emberségünk, Isten képmására való teremtettségünk miatt mindenkiben jelen van, hiszen Isten bennünk élő lelke tesz minket emberré. Mégis, külön erény ezt az erőt magunkban aktivizálni, hogy ez a kegyelem is, mint ahogy a Szentlélek többi ajándéka is, hatékony legyen. Emlékezzünk csak, hányszor volt szükségünk erős lélekre karitás munkánk során. A Szentlélek ereje kellett, amikor megoldhatatlan élethelyzetekkel, szomorúsággal, nyomorral, tragédiákkal találkoztunk, amikor akartunk, de úgy éreztük, hogy nem tudunk segíteni. Akkor is, amikor kritizáltak minket, vádaskodtak, hogy nem segítettünk eleget. Lehetséges, hogy egyes esetekben valóban hibáztunk. Lehetséges, de mégis, egy dolog biztos, hogy azért vállaltuk és vállaljuk a karitás szolgálatot, mert jól s jól akarunk tenni. Istent szolgálni embertársainkon keresztül, Jézust keresni és meglátni a szegényekben, rászorulóknak. Mindezt önzetlenül és tiszta szívvel. Ez karitás lelkületünk jellemzője, és éppen ettől lesz hiteles, mert szavainkon, tetteinken keresztül megmutatjuk az embereknek, hogy Isten szereti őket.

Csorba Gábor állandó diakónus
Tevékeny Szeretet Karitás Csoport

Fogyhatatlan karácsonyi örömünk

A keleti vallásalapítóról, Buddháról mesélik, hogy megkérte egy ifjú, mondjon valamit Istenről. Akkor Buddha az ujját a szájára tette, csendre intette, és mosolyogva hallgatott. Vajon túl sokat tudott Istenről vagy túl keveset? Nem tudhatjuk. Mi, keresztények, viszont, igazából az első karácsony óta elmondhatjuk, hogy sokat, nagyon sokat tudunk Istenről! Ennek a nagyon sok tudásnak mintegy összesűrített formája karácsony ünnepi szentmiséjének evangéliuma, Szent János evangéliumának bevezetője.

A kinyilatkoztatás Istenét az a titok fogja körül, amelyet mi a Szentháromság hitigazságával fejezünk ki: az isteni élet egységében létező személyek háromsága. A Mennyei Atyától, a Szentlélek erejével jött hozzánk a Megváltó. Az Isten Fia emberré lett. Nemcsak úgy, hogy leszállott az emberiséghez, hogy benne lakást vegyen, hanem emberré lett. A mai ünnep lényege ebben az evangéliumi mondatban csúcsosodik ki: „És az Ige testté lett, és közöttünk lakott.” A görög nyelvű szövegben a „szarkasz” szó szerepel: „Az Ige hússá lett, és közöttünk lakott.” A „szarkasz”, a ’hús’: az embert jelenti mint szegény, esendő, gyenge, hétköznapi lényt. Isten Igéje teljesen egyé lett ember mivoltunkkal, egészen a szokásos hétköznapiságig, kudarcokig és ürességig. „És az Ige testté lett...” azt is jelenti, hogy az Isten a názáreti Jézussá lett. - Egyik legkifejezőbb karácsonyi népénekünk: „Az Ige megtestesült Názáretben”.

A megtestesüléssel közénk jött és új történelem alapját vetette meg. Minden elmúlt történés az ő születését előzi meg, azt várja, azt készíti elő. Minden elkövetkezendőnek – az idők végéig – pedig azt tette feladatává, hogy döntsön az ő megtestesüléséről, elfogadva azt, vagy elvetve.

Isten rendkívüli módon lépett be a mulandó világba, teljesen maga elhatározásából, tiszta szabadsággal. Csak a szeretet tesz ilyen dolgokat, amely meghaladja a mi felfogásunkat. Isten „védtelen” szeretete, alázata és jósága vált láthatóvá, amely kiszolgáltatja magát nekünk ebben a világban, és benne az élet és a szeretet új módjára akar bennünket megtanítani.

Ez a mi karácsonyból eredő feladatunk: megtanulni és megvalósítani az élet és szeretet új, vagyis krisztusi módját! Nélkülözhetetlenné vált kedves karácsonyi szimbólumunk a fenyőfa, mely mindig zölden áll a lepusztultnak látszó természetben, ezért az élet jelképévé vált. Így emlékeztet bennünket a paradicsomi életfára, amely a bűn fája lett, és a keresztfára, mely az élet fája lett.

Szent Kalkuttai Teréz Anya így beszél erről: „Az önpusztítás fája: az ágakon: üresség, elidegenedés, értéktelenség, békétlenség, bűnözés, függőség, alkoholizmus, kábítószer - élvezet. A gyökereknél: félelem, bizonytalanság, sértődöttség, féltékenység, bizalmatlanság, rosszindulat, bűnösség, önsajnálát. - Az önmegvalósítás fája: az ágakon: céltudatosság, egészség, öröm, önismeret, elégedettség, elfogadás, kiteljesedés, teremtő erő. A gyökereknél: irgalom, barátság, megbocsátás, szeretet, hála, kedvesség, melegség, bizalom.”

A mi karácsonyfánk legyen az önmegvalósítás fája: a megtestesült Ige kegyelmével igaz életet éljünk, és így módon minden nap szemtanúi lehetünk Üdvözítő Urunk jóságának!

Schall Tamás

Karácsony

*Az év bensőséges napja
megindítja a szíveket,
elárasztja a világot
az el nem múló szeretet.*

*Isten emberré lett értünk,
megmutatja, hogy kell élnünk,
alakítja a szíveket,
mert Ő maga a szeretet.*

*Jászolbölcsősként kezdi el,
így kerülünk hozzá közel,
ki nem szeret egy gyermeket,
nincs annak talán szíve sem.*

*De ma minden szív kinyílik,
nincsen ember jóság nélkül,
Jézus kihozza szívüinkből,
általa Országá épül.*

*Mert Karácsony éjszakáján
Országá is elérkezett,
rólunk az irgalmas Isten
örökre megemlékezett.*

*Add át magad e titoknak,
megtapasztalod, élni jó,
bűnnel mérgezni életet,
többé már hozzád nem való.*

*Adni, szeretni érdemes,
mindent a szíveddel látni,
Karácsony titka elragad,
Belőled csak jókat vált ki.*

*Szívem csupa öröm, hála,
Most már tudom, boldog vagyok,
nem engedem el Karácsonyt,
bennem fénye mindig ragyog!*

Tamás atya

A Beginá-mozgalom

A beginák közösségét (megjelenése 12. sz., Németalföld) olyan vallásos hölgyek alkották, akik közösségben éltek, közösen imádkoztak és segítették a védtelen embereket, gyerekeket, öregeket. Tevékenységük nemcsak szociális munkából állt, hanem szellemileg is képzettek voltak, tanítottak vagy a tudományos életben alkottak.

A mozgalom tagjai nem tettek fogadalmat, így bármikor elhagyhatták a közösséget és házasságot köthettek. A közösség házai általában kórházak, templomok közelében épültek. Elnevezésüket állítólag Lambert Begue belga pap nevééről kapták, mások szerint Szent Bega Nivelles város szentjéről, aki az első begina házat létrehozta. Kevésbé valószínű az a megközelítés, hogy a német beginnen (elkezdeni) szóból ered az elnevezés, utalva az új vallási mozgalom elindulására. A mozgalom női ága mellett létezett egy férfi közösség is, de ők nem tudtak fennmaradni a történelem folyamán.

A beginák között az első hölgy – aki erre az útra lépett – Maria d' Oignies 1177-ben született Nivelles városkában, arisztokrata családban. Amikor betöltötte a 14. életévét, a szülők kiszemeltek számára egy Jean nevű fiatalembert, aki minden tekintetben megfelelt a szülői elvárásnak. Mindketten elfogadták szüleik akaratát, így megkötötték a házasságot. Elhatározták, hogy Istennek szentelik az életüket, segítve a társadalom elesettjeit. Nagy házukat – hiszen a gazdag osztályhoz tartoztak – a társadalom legszegényebb tagjainak befogadására használták. Lakásuk kórházként működött. Mária a beteg gyermekek

számára egy vászonra festett, Jézus születését ábrázoló jelenetet helyezte el saját kórházában. Lepratelep is működött Willambroux helységben, ahol a leprás betegeket ápolták.

Az önfeláldozó szeretet eredményeként a nép szentként tisztelte Máriát. Ebben az önfeláldozó életmódban gyakorlatilag alig maradt idő az egyéni lelki életre, így végül, férje engedélyével Ognis helységbe költözött (ez a

helység szerepel a nevében). Itt átadhatta magát a meditációnak és az imádságnak.

Lelki életének gyümölcsei a különböző látomások, amelyekből értesült olyan eseményekről, melyek a távolban játszódtak le. Nagy hangsúlyt fektetett az Oltáriszentség tiszteletére, az imádságos életre, és az aszkézisre. Kevesen tudják, hogy a stigmákat (Jézus sebeit) is megkapta (még Szent Ferenc előtt).

Maria d' Oignies 1213. június 23-án költözött el az Örökkévalóságba. Életéről lelkiatyja, Jacques de Vitry számolt be, aki szerint Maria az elsők között volt a begina közösségek megszervezésében.

Dr. Breznay István plébános

Magzatok teológiája

Az áldott állapotban lévő anya két magzatot hord a szíve alatt. Az egyik kicsi hívő, a második kételkedő.

A kételkedő kérdezi:

- Te hiszel a születés utáni életben?
- Természetesen - mondja a kis hívő. – Itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre.
- Ostobaság! Ez nem igaz. Mi az: kinti élet? Te láttad? Ugyan milyen az?
- Pillanatnyilag nem tudom, de biztos sokkal világosabb, mint itt bent. Lehet, hogy a szánkkal enni is fogunk, a lábunkkal meg járni.

A kételkedő nem nyugszik:

- Ez lehetetlen. Ugyan, hogyan is működne ez? Nincs élet a születés után, hiszen a köldökzsinór már így is túl rövid!

A hívő válasza:

- Pedig működni fog kezünk, lábunk!
- De ezt nehéz elképzelni!
- Mondd! Különben miért lennének tagjaink?
- Soha nem fognak működni – állította a másik. Még soha senki nem tért ide vissza a születés után. Születés után vége mindennek! Az élet csupán egy értelmetlen, céltalan kaland.
- Még ha nem is tudom pontosan, milyen lesz a születés utáni élet – válaszolja a kis hívő -, abban biztos vagyok, hogy találkozni fogunk Édesanyánkkal, és ő nagyon vigyáz majd ránk.

- Ugyan, „Anyá”! Te hiszel egy anyában? Hol van, láttad már? - vágott vissza a kételkedő.
 - Itt van körülöttünk, mi benne vagyunk, és általa létezőnk, nélküle nem létezhetnénk – érvelt a kis hívő.
 - Soha nem láttam még semmilyen anyát! Nincs is ilyen.
- A kis hívő rövid ideig elgondolkodott, majd ezt mondta:
- Néha, amikor csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megsimogatja a mi világunkat. Én hiszem, hisz minden jel arra mutat: az igazi életünk a születés után kezdődik!

(Forrás Dr. Kerényi Lajos: Mondom néktek II.)

Isten tragédiája

Szabó Lőrinc:

Hazám, keresztény Európa

Útálom és arcába vágom:

– Száz év, de tán kétezer óta
örült, mocskos, aljas világ ez,
ez a farizeus Európa!

Kenyér s jog helyett a szegényt
csitítja karddal, üres éggel
és cinkos lelkiismeretét
avatag és modern mesékkel;

száz év, de már kétezer óta
hány szent vágy halt meg gaz szívében!
Hazám, keresztény Európa,
mi lesz, ha bukására döbben,

mi lesz, ha újra földre száll
a Megcsúfolt és Megfeszített,
s mert jósága, hite, imája
egyszer már mindent elveszített:

mi lesz, ha megjő pokoli
lángszórókkal, gépfegyverekkel,
vassisakos, pestishozó,
bosszúálló angylasereggel?

Mi lesz, ha megjő Krisztus és
új országot teremt a földön,
ha elhullanak a banditák
s nem lesz több harc, se kard, se börtön,

ha égi szerelmét a földi
szükséghez szabja ama Bárány
s újra megvált – óh, nem a jók,
de a gonoszok vére árán:

hazám, boldogtalan Európa,
ha túléd a harcok végét,
elbírod-e még te az Istent,
a Szeretetet és a Békét?

1923

Tudjuk jól, karácsonyhoz milyen szokások, érzések, hangulatok, gondolatok kapcsolódnak: pl. fenyőfa állítása -díszítése, ajándékozás, hagyományos ételek készítése, családi-, közösségi együttlétek stb. Sokszor, mint a szeretet ünnepéről beszélnek róla, de ebben csak akkor van meg az igazi tartalom, ha a forrással kapcsolódik össze. Bizony, sokszor éppen a „szeretet ünnepén” mutatkozik meg jobban – kampányok ide, kampányok oda – az ember sebeztsége. A szándékok, szokások, hagyományok, fogalmak önmagukban nincsenek ellentmondásban az ünnep lényegével, de – valljuk be – mára már annak elfedéséhez is hozzájárulnak. Ezt példázza, hogy az elmúlt években a püspöki kar olyan ismertető szórólapot tett közzé, mely egyszerűen azt igyekszik tudatosítani, hogy a karácsony Jézus Krisztus születésének ünnepe. Ez a tény a remény és az öröm ősforrása. Hogy kerül ide a tragédia szó, hogy lehet a tragédia öröm- és reményforrás?

Elkerülendő a túlságosan provokatív címadást – talán már így is az – , Madách Imre, *Az ember tragédiája* című nagyszerű műve címének parafrázisát választottam, pedig a mondanivalóhoz találóbbr lenne a *Karácsony – az Isten tragédiája* cím.

Jézus Krisztus születését, a karácsonyt ugyan megelőzi az Angyali üdvözlés – Gyümölcsoltó Boldogasszony, szoros értelemben a megtestesülés –, az ember számára a Megváltó világra jött az érzékekkel felfogható megtestesült isteni jelenlét a teremtésben. Ezeket azonban megelőzi az a misztérium, amit a cím hivatott kifejezni.

Mindenekelőtt, rögtön tisztázzuk, milyen értelemben használjuk a tragédia fogalmát, tartalmát, mivel a hétköznapi szóhasználatban inkább szerencsétlenséget vagy katasztrófát jelent. A szó drámai műfaj megjelölése, eredetileg sajátos tartalmú görög irodalmi mű. A tragédia középpontjában egy konfliktus áll, és egy tragikus hős, aki szembeszáll az egész világgal, vállalja önmagát, egy magasztos célért küzd, elbukik, de mégis, a magasztos cél (az igazság) értelmében – legalábbis erkölcsileg – a bukásban győz.

Madách remekművében is – ahogy a görög tragédiákban – az ember a főszereplő, aki ezt mondja a célról: „*a cél voltaképp mi is? A cél megszűnt a dicső csatának, a cél a halál, az élet küzdelem, s az ember célja a küzdelem maga.*”

Az Isten tragédiájában, melynek szerzője az Atya, Krisztus a főszereplő. A cél pedig az, „hogy minden ember üdvözüljön, és az igazság ismeretére eljusson.” (1 Tim 2,4). Méghozzá, a Rá – Istenre – vonatkozó Igazság ismeretére. Ez az abszolút tét: milyen az Isten? Másképpen: milyen az istenképünk?

Az ember létezése, történelme – nem kérdéses – valóban drámai létezés. Ezért annak a dráma eszközeivel való kifejezése adekvát módon lehetséges, sőt, bizonyos szempontból legjobban azok által lehet kifejezni, és csakis Istennel való összefüggésben értelmezhető.

Ez megtörténik Madách Tragédiájában, de az ebben szereplő Isten nem elég a szívünknek. Nekünk olyan Isten kell, akit semmi és senki nem tud a szívünk-lelkünk legmélyéig elvinni, csak Ő maga. Mert ha nem találkozunk vele, akkor a létezésünk egyértelműen tragikus (ahogy ezt a becsületes ateista gondolkodók is vallják). Az, hogy létezésünk végül is nem tragikus, annak oka, hogy – Krisztus által – tudjuk: valójában Isten maga „tragikus”.

Az Isten tragédiája – mely cím ugyan parafrázis, de ennek az írásnak a „szülötte” – az Isten „története” teológia a javából, annak is egy olyan „műfaja”, amelyet drámai teológiának nevezünk, és tartalma az Isten-dráma. Hans Urs von Balthasar, a múlt század egyik legnagyobb teológusa, az isteni szeretet rajtunkértünk való jót cselekvésének hogyanját próbálta megragadni ennek a drámai műfajnak a segítségével. Ebben valójában magának Istennek a drámájáról van szó, amiben viszont a teremtés következtében az ember szereplő, méghozzá úgy, hogy benne a színpad és a nézőtér közötti határ megszűnik, az ember is cselekvő. Persze a színpad Istené – hiszen az a teremtett világ –, aki az emberen, az emberért, és vele együtt cselekszik, vagyis, az ember be van vonva az isteni cselekvésbe. A Szentlélek pedig mint rendező, „játékvezető”, sűgő, láthatatlanul van jelen, (ahogy tényleg, mindig). Mennyei előjáték is van a darabban – ahogy a madáchi műben is –, amelyben Isten önmagában mutatkozik meg mint örök szeretet-esemény, kölcsönös önközlés, tökéletes ajándékozás és elfogadás, a másik mindig nagyobb dicsőségét kereső cselekvés. Ez a bevezetés pedig nemcsak sejteti, hanem szinte nyilvánvalóvá teszi, hogy ősképről van szó, Istennek az emberrel a történelemben folytatott drámája ősképről, amit végül is csak a végkifejletből tudunk meg.

Az Isten-dráma akkor éri el célját, amikor abban epifánia történik, vagyis Isten titokzatosan megjelenik, jóként mutatkozik meg, odaadja magát nekünk, feltárulkozik. Ez azért is lehetséges ezen a módon, mert ebben mi emberek elengedhetetlenül „benne vagyunk”, miközben az a kinyilatkoztatás tartalmának – a Krisztus eseménynek – a legmélyebb értelmét, az Isten célját a teológia dramatizálásával egészen közel hozza hozzánk. S mi a dráma tartalma, ami valójában „tömény” teológia, annak is veleje? Pontosan az, hogy milyen az Isten.

Hogy milyen az Isten, azt akkor tudjuk meg, ha a teremtést és a megváltást abszolút módon összetartozóként kezeljük. Az abszolút szó nem jelző, hanem lényeg, mert az időfelettséget, a „kezdetet” jelenti. Vagyis a teremtés elhatározásához kezdettől hozzátartozik az az isteni akarat, mely egy lehetséges bűnös világ megváltását és beteljesítését szolgálja. Ennek „fedezete”, lehetőségi feltétele pedig Isten „önmagáról lemondó”, önküresítő szeretete, ami az ő esetében a még nagyobb dicsőség megnyilvánulását

jelenti. Ez tehát az idő feletti kezdet, mert a teremtés „helye” a Fiú, aki szabadon egyetért, és előzetesen (a teremtmény „esetleges” megváltása érdekében) felajánlja magát a megváltásra. A Fiúisten, „biztosítéka” nélkül a teremtés nem lenne „vállalható” az Atyaisten számára, míg a Fiú felajánlásával, emberként való születésével – és így, magának az embernek a bevonásával – a Szentháromságos életben „ráadásajándék” lesz az isteni személyek között. Ez *Karácsony – az Isten tragédiája*, a végtelen szeretet, és egyben az emberi szeretet oka és forrása, az idő, az idő feletti és a szabadság találkozása, isteni és történelmi egyszerre, az öröm és remény egyetlen forrása. Ezt ünnepeljük karácsonykor.

Régi, máig élő teológiai vita az úgynevezett tomista-skotista (Aquinoi Szent Tamás-Duns Scotus; domonkos ill. ferences) teológiai „szembenállás”. A vita a megtestesülés motívumáról, céljáról szól. A tomista motívum szerint a Fiú azért testesült meg, hogy bennünket bűneinktől megváltson, tehát el „kellett” buknia, a skotista motívum szerint pedig az Ige megtestesülésének oka az, hogy önmagában mindent összefoglalva, emberi természetében dicsőítse meg az Atyát, tehát nem „kellett volna” feltétlenül elbuknia. A két teológiai állítás feszültségét az „Isten tragédiája” feloldja, és kiderül: ugyanannak az eseménynek, a kereszt titkának két oldalát szemlélhetjük általuk.

Ilyen az Isten. Beleszületik a teremtésbe: karácsonyi. Meghal: tragikus. Mégis él: dicsőséges. Nem csak igaza van, hanem Ő maga az Igazság. Nem a halál, és nem a küzdés az ember végső célja. A küzdés az Út. A cél: az Élet.

BL

Plébániánk hírei

Templomunk miserendje december 24-ig:

Hétfő:	6.00
Kedd:	6.00
Szerda	6.00
Csütörtök:	6.00
Péntek	6.00
Szombat:	6.00; 17.00
Vasárnap:	8.30; 10.00 18.00 angol nyelvű szentmise

A karácsonyi liturgiára és a templom nyitva tartására vonatkozó információk a 3. oldalon olvashatók.

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
december 15-ig,
10.00 és 22.00 óra között

PLÉBÁNIÁNK ÁDVENTI PROGRAMJAI

Szerda 14.00 Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban (folyamatosan)

Gyóntatás

Kedden és pénteken 15.00 és 17.00 óra között
Vasárnap a 8.30- és a 10.00 órai szentmisék alatt,
Más napokon megbeszélés szerint.

Lelki beszélgetés Egyeztetés szerint
bitter.belvarosiplebania@gmail.com
30 591 2601

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap
X. évf. 59. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Schall Tamás
Dr. Tempfli Imre

Korrektúra:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő 15.30-17.30; szerda 10.00-12.00; péntek 10.00-12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga